

28/10/1944

Τέσσερα ολόκληρα μαύρα χρόνια πέρασαν από την ιστορική εκείνη μέρα που αι δυνάμεις του σκότους και της βίας κτύπησαν με το πιο δόλιο τρόπο τις πόρτες της Ελλάδας.

Ενόμιζεν ο ονειροπόλος ψευδοκαίσαρ της ότι θα εύρισκε την πόρταν ανοιχτήν.

Εφαντάσθη ότι η Ελλάς ήτο μία εύκολος λεία.

με την σκέψιν ότι ήρκει ένας απλούς στρατιωτικώς περίπατος ολίγων ωρών δια να πάρει τον καφέν του σε κανένα εξοχικόν καφενείο των Αθηνών.

Εάν όμως αυτός ο κύριος είχε την έμπνευσιν να ανοίξη κανέναν τόμον της Ελλ. Ιστορίας, εάν λέγω διάβαζε έστω και μίαν οιανδήποτε σελίδα της τότε ασφαλώς θα εσκέπτετο περισσότερον ψυχραιμα και θα ελάμβανε καλύτερας αποφάσεις.

Αλλά μέσα του λαχτάριζε το αίμα της λύκαινας, το αίμα που σύμφωνα με τη δική τους την παράδοση κυκλοφόρησε απ' το αιμοβόρο θηρίο στες δικές τους τες φλέβες. Διψούσε το θηρίο για αίμα, διψούσε κατάχτηση.

Όλοι μας ασφαλώς γνωρίζωμεν ότι τα θηρία βγαίνουν νύχτα για να ξεσχίσουν τα θύματά των.

Νύχτα λοιπόν βγήκε και το απαίσιο θηριό της Ρώμης. Ύπουλα, υποκριτικά, σατανικά, δόλια, απαίσια θέλησε να πραγματοποιήσει τα θηριώδη του ένστιχτα. Στις έξη το πρωί ο αντιπρόσωπός του, δειλός και συνεσταλμένος χτύπησε την πόρτα για να επιδώση το επαίσχυντον εκείνο κλισίγραφο.

Η Ιστορία ασφαλώς θα αναφέρει με ντροπή στες πιο μαύρες της σελίδες το μέρος αυτό που άθελα μας κάμνη να σκεφτόμαστε αν ζούμε πράγματι στην Ευρώπη του εικοστού αιώνα για μέσα σε καμιά ζούγκλα της προϊστορικής περιόδου.

Μα αν οι Ιταλοί δηφούσαν αίμα οι Έλληνες διψούσαν λευτεριά.

Και όταν λίγες ώρες ύστερα από την απαίσια εκείνη στιγμή, ο κόσμος μάθαινε με ανοιχτό στόμα την απίστευτη τραγική αλήθεια μάθαινε παράλληλα και κάτι άλλο, κάτι που τον έκαμνε να σκιρτήσει από χαρά.

Μάθαινε πως η Ελλάς απαντούσε.

Μάθαινε πως ο Ιταλός δεν θα συναντήσει πουθενά Έλληνα για να του δώσει γη και νερό.

Μάθαινε πως ο Ιταλός δεν θα συναντήσει πουθενά Έλληνα που να μην του πη ότι εν' όσω ο ήλιος ανατέλλει από την ανατολή και δύει από την δύσην δεν θα παύσουμε ν' αγωνιζόμεστε για τη λευτεριά μας.

Μάθαινε πως οι Έλληνες τούκλεισαν τις πόρτες. Όχι. Βροντοφώναξε ο αείμνηστος πρωθυπουργός, όχι επανέλαβαν οι εύζωνοι, όχι ετόνισαν αι γυναίκες και τα παιδιά μας, όχι διαλάλησαν τα βουνά και τα φαλάγγια, οι θάλασσες και οι στεριές, όχι επέμειναν οι Έλληνες με μια φωνή. Όχι δε θα περάσετε.

Και επηκολούθησε το Θρυλικόν εκείνο έπος της Αλβανίας.

Νικηφόρα τα δαφνοστεφή μας στρατώματα δρέπουν νέες αμάραντες δάφνες εις τα πεδία των μαχών.

Κορυτσά, Αργυρόκαστρον, Άγιοι Σαράντα, Τεμελένι.

Κάθε όνομα και μια σελίδα. Κάθε πόλη και νέα δόξα. Με χρυσά γράμματα γράφτηκαν όλα τα νέα αθάνατα έπη του στρατού μας πλάι στη Σαλαμίνα και στες Θερμοπύλες. Για μιαν ακόμη φορά αληθεύουν τα λόγια του μεγάλου φιλέλληνα ποιητή:-

"Ενδοξότερα Ελλάς υψώνει τα βουνά της
από θάλασσαν ασυγκρίτως ωραιότεραν.

Παύσατε να υμνήτε μύθους Τρωϊκούς".

Το αήττητον του άξονος διαλύεται ως απλούς μύθους.

Η Ιταλική λεοντή καταπίπτει. Και μέσα από αυτήν αναλάμπει η οίχτρα πραγματικότητας.

Μπροστά σ' αυτήν οι Άγγλοι παίρνουν θάρρος. Το ηθικόν αναπτέρονται προς των υπερόχων άθλων των Ελλήνων. Το δεύτερο πλήγμα κατά της αξονικής τριάδος δίδεται εις την Λιβύην. Τα όνειρα του Μουσολίνι διαλύονται σαν σαπουνόφουσκες. Μα είναι δυνατό αυτό; Όχι ωρίεται ο φευδοκαίσαρ. Και ζητά βοήθειαν από τον σύντροφόν του. Και η βοήθεια έρχεται. Η σιδερόφραχτη Γερμανία κτυπά εκ των νώτων. Το φως της Ολυμπίας γυρίζει για να κάφη την χώρα που το γέννησε.

Μα η Ελλάδα αντέταξε και προς σ' αυτούς τα στήθη της.

Εγνώριζε η Ελλάς ότι απεδίετο εις άνισον αγώνα. Εγνώριζε ότι ήτο εντελώς αδύνατον να ανακόψη την ορμήν του Γερμανικού λαίλαπος.

Αλλ' εγνώριζε επίσης η Ελλάς και το καθήκον της που βαρύ και επιταχτικό της φώναζε πως είχε χρέος ιερό απέναντι στην ανθρωπότητα όλη ν' αγωνιστεί ενάντια στες δυνάμεις της βίας. Και ηγωνίσθη η Ελλάς. Με αυτοθυσίαν παραδειγματικήν επάλευσε ως λέων μέχρις ώτου ηναγκάσθη να υποκύψη προ της βίας. Η βαρεία μπότα του κατακτητή μολύνει τα άγια χώματα της χώρας της Λευτεριάς.

Ο γαλανός Αττικός ουρανός σκεπάζεται με μαύρα νέφη. Η σβάστιγκα του Φύρερ μολύνει τον ιερό βράχο της Ακροπόλεως.

Αλλ' η Ελλάς γίνεται σύμβολο γίνεται ιδέα.

Ω Ελλάς, ω αιωνία χώρα. Ποίον στόμα είναι ικανόν να σε υμνήση επαξίως, Ωχριούν τα λόγια προς στα έργα σου. Ω Ελλάς. Μόνον λέξεις αδεξίας θαυμασμού είμεθα ικανοί να φιθυρίζωμεν.

Αλλ' αν η γλώσσα δεν έχει την ικανότητα να τονίση σε σένα ύμνους και παιάνες στις πιο ψηλές νότες που μπορεί να

αποδώση ο ανθρώπινος λόγος, η ψυχή μας, η Ελληνική μας ψυχή, η ψυχή μέσα στην οποία τρέχει το αίμα του Λεωνίδα και του Διάκου σε νιώθη και σε καταλαβαίνει, ω Θεά, και αισθάνεται το μεγαλείο της θυσίας σου μπρος στο οποίο θα αποκαλύπτονται ευλαβικά όλοι οι αιώνες και όλες οι εποχές.

Τι κι αν πάτησαν το πόδι τους οι Γερμανοί στην Ελλάδα, Τι κι αν σκόρπισαν το φως της Ολυμπίας για να κάψη τη χώρα που το γέννησε, Έκαψαν και τότες οι Πέρσαι την Αθήνα. Δυο φορές μάλιστα. Μα λαμπρότερη πρόβαλε μέσα απ' τα ερείπια περιβεβλημένη με τη δόξα που ξεπήδησε μέσ' απ' τα χαλάσματα.

Τι κι αν υπέκυψε η Ελλάς μπρος στη βία. Έχωμε όλο το δικαίωμα να βροντοφωνάξουμε σ' όλους τους καταχτητές που πέρασαν από την Ελλάδα. Ε Κύριοι, σεις ω Πέρσαι και Ρωμαίοι, σεις ω Τούρκοι και Γερμανοί. Μπορέσατε καμιά φορά να νικήσετε τη ψυχή του Έλληνα; Ε λοιπόν αυτή είναι για μας το λαμπερό διαμάντι που δε χάνει ποτέ τη λάμψη του. Αυτό είναι για μας το μαγικό εδελβάις που φυτρώνει πάντα θαλερόστες πιο απρόσιτες κορφές κάθε ωραίου και υψηλού ιδανικού.

Σκύψτε ντροπιασμένοι το κεφάλι μπρος στο υπέροχο πνεύμα της φυλής μας. Πάρτε απ' αυτό παραδείγματα όπως πήραν όλοι οι πρόγονοί σας.

Μα εσείς, ω Γερμανοί, σεις αιώνια θα αισχύνεσθε γιατί είχετε την τόλμη να το καταπατήσετε, ναι σεις που αντλήσετε απ' αυτό τόσα και τόσα. Αιώνια θα σας βαρύνη η μαύρη κηλίδα της απαίσιας σας αυτής πράξης.

Μα το πάθημα ας σας γίνη μάθημα.

Και σαν πάτε πίσω στα σπίτια σας, σαν βρήτε τα παιδιά σας σαν θελήσετε να τους διηγηθήτε τις περιπέτειες και τις εντυπώσεις σας από την Ελλάδα να τους λέτε πως εκεί στη νότια άκρη της Ευρώπης ζη ένας λαός μοναδικός στην ιστορία, ένας λαός που αφού δίδαξε την ανθρωπότητα πως πρέπει να ζη τη δίδαξε και πως πρέπει να πεθαίνει, ένας λαός μικρός σε έχταση μα μεγάλος σε ιστορία ένας λαός από τον οποίον πρέπει να αντλήτε όλα σας τα παραδείγματα.

Να τους λέτε ακόμα πως αυτό το πνεύμα της λευτεριάς που ζη μέσα στες ψυχές των Ελλήνων στάθηκε ο κυματοθραύστης των απαίσιων καταχτητικών σας σχεδίων, πως αυτό το πνεύμα τα ανίκητο σας νίκησε.

Και να τους λέτε ακόμα πως οι Έλληνες έχουν κάτι τραγούδια που λεν πως

"Ο τράχηλος του Έλληνας
υπό ζυγόν δεν κύπτει
θραύεται ως υάλινος
ο κολοσσός και πίπτει"

και να τους τονίζεται, πως τα τραγούδια αυτά δεν είναι γραμμένα μόνο μέσα στα χαρτιά παρά μεσ' την ψυχήν των ανθρώπων εκείνων που λέγονται Έλληνες. Και να τους θυμίζεται ακόμα πως αυτοί οι Έλληνες ποτέ δε στάθηκαν υπόδουλοι μα προτίμησαν χίλιες φορές να πάρουν τα βουνά και να σας πολεμήσουν ως την ώρα που τα κατάφεραν να σας διώξουν απ' τα μέρη τους.

Μα προσέξτε όμως να μη παραλείψετε τούτο. Να τους λέτε, να τους τονίζετε και να τους επαναλαμβάνεται να προσέξουν μήπως επαναλάβουν καμιά φορά ότι κάματε σεις γιατί αλοϊμονό τους τότες.

Και να τους μαθαίνετε κι ένα ποίημα που λέει Ελευθερία, όνομα γλυκύτατον, ωραϊόν.....

Ελληνόπουλα,

Η Ελλάς η χώρα των ελεύθερων πολιορκημένων και των αδούλωτων σκλάβων, η Ελλάς η οποία έπεσε προσωρινά για να στυλλώση τη λευτεριά αναζή. Οι νιοβάρβαροι φεύγουν.

Το "Νενικήκαμεν" αντηχεί επιβλητικόν στην πόλη της Παλλάδος. Πώς αλήθεια ξαναζούν οι Μαραθώνες, Τρίζουν μέσ' απ' τους τάφους τα κόκκαλα των Περσομάχων. Τρίζουν και ζηλεύουν μαζί.

Ζηλεύουν γιατί φοβούνται μήπως επισκιασθή η δόξα των. Και πράγματι ποιούς να θαυμάση κανείς και ποιους να προτιμήση; Όχι. Όλοι τους είναι ήρωες. Είναι ένα Έθνος ηρώων που πάντα νικά και ποτέ δε νικάται.

Ελληνόπουλλα,

Αυτού του κράτους των ηρώων καλούμεθα σήμερα να

γι' αυτό.

Είμαστε μεις απόγονοι των ανθρώπων εκείνων που σε μια εποχή που όλη η άλλη ανθρωπότητα ζούσε στο σκοτάδι και την αμάθεια, σε μια εποχή που οι άλλοι δεν διέφεραν καθόλου από τα ζώα αυτοί δημιούργησαν υπέροχο εκείνο πολιτισμό προς στον οποίο κλίνει ευλαβικά το γόνυ η ανθρωπότητα ολόκληρη.

Είμαστε απόγονοι εκείνων που πρώτοι αγωνίστηκαν για τη λευτεριά, εκείνων που τρεις φορές ως τώρα έσωσαν τον κόσμο από τις χειρότερες σκλαβιές, εκείνων για τους οποίους εκστατικοί και πλήρεις θαυμασμού οι Ρωμαίοι, ομολογούσαν πως "ναι μεν τους υπεταξαμεν διά της βίας αλλά και εκείνοι μας υπέταξαν διά του πνεύματος, εκείνων που πρώτοι γκρέμνισαν τα είδωλα και πάνω στα χαλάσματα έκτισαν το λαμπρό του Χριστιανισμού οικοδόμημα, εκείνων που σαν υπετάγησαν κάτω απ' τους Τούρκους βγήκαν στα βουνά τραγουδώντας το "Μάνα σου λέω δεν μπορώ τους Τούρκους να δουλεύω// δεν ειμπορώ δεν δύναμαι...

εκείνων που τα παιδιά μέσα στο κρυφό σχολειό, κάτω απ' το φως του κεριού μάθαιναν απ' τους παπάδες πως έχουν μια Μάνα που έθρεψε την ανθρωπότητα όλη με τ' αγνό της γάλα, μια μάνα που κλόνησε τα καταχτητικά σχέδια των αυτοκρατοριών προς όλες τις οποίες έτρεμε ο κόσμος όλοι μια μάνα που προορίζεται να ζήσει και θα ζήσει.

Είμαστε απόγονοι εκείνων. Είμαστε όμως αντάξιοι απόγονοί των. Αυτό εναπόκειται να αποδείξουμε. Είμαστε μεις από τους οποίους περιμένει πολλά η Μαρτυρική μας Μάνα.

Γνωρίζει ότι

"απ' τα καλά της τα σχολειά
λαμπρός στρατός θα πεταχτή
να διώξη αντιπάλους απ' την
κληρονομιά να μην αφήση
σ' άλλους χώρα της μηδεμιά".

Δεν ζητά καταχτητικούς πολέμους η Ελλάς.

Να τι λέει στο παιδί της που τη ρωτά:-

"Μητέρα μου τι θες να σου χαρίσω
για τον καινούργιο χρόνο που θαρθή.

- Παιδί μου το κορμί το λιονταρίσιο
και το παλικαρίσιο το σπαθί
και τη Νεραΐδογέννητη τη χώρα
μαζί με το δικέφαλο αϊτό.

Δε θέλω εγώ καινούρια ή ξένα δώρα
παλιά δικά μου πλούτη σου ζητώ".

Ζητεί από μας να συνεχίσουμε το έργο των προγόνων μας.
Και είναι εξαιρετικά βαρύ το έργο αυτό. Μα όσο πιο πολύ
δύσκολο κι αν είναι με τόσο πιο πολύ μεγάλο θάρρος θ'
αγωνιστούμε και τόσο πολύ περήφανοι θάμαστε για το έργο
μας.

Ελληνόπουλα

Μη ξεχνάτε ποτέ πως εμείς θα αποτελέσουμε τα αυριανά
στελέχη της κοινωνίας.

Μη ξεχνάτε πως από τη γενιά αυτή θα ξεπηδήσουν οι νέοι
Λεωνίδες κι' οι νέοι Θεμιστοκλήδες, οι νέες Σουλιώτισσες
και οι νέες Σπαρτιάτισσες. Μη ξεχνάτε ποτέ πως είμαστε
Έλληνες. Και σαν Έλληνες ας σταθούμε στο ύψος της Ιστορίας
μας περήφανοι κι αξιοπρεπείς. Να μη ξεχνάτε ποτέ πως
εμείς οι σκλαβωμένοι Κύπριοι Έλληνες πρέπει ν' ατενίζουμε
την Ελλάδα κρᾶζωντας της πάντα το

"Άνοιξε Μάνα μας γλυκειά την άφθαρτη αγκαλιά σου
κι' αγκάλιασέ μας τα φτωχά τα μαύρα τα παιδιά σου.

Αυτά είναι τα λόγια που αιώνια θα βροντοφωνάζουμε ως ότου
δούμε την ιστορική μας νήσο στης Μάνας μας την αγκαλιά.

Και ύστερα όλοι μας ας εργαζώμαστε για την μεγάλη εκείνη
μέρα κατά την οποίαν ο ζωογόνος της ελευθερίας άνεμος
θα φωτίση όλους τους σκλάβους λαούς της γης και ιδιαίτερα
τους Πανέλληνες που θα κληθούν να δημιουργήσουν τον τρίτο
Ελληνικό Πολιτισμό.